

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXV. évfolyam 19. szám. 2014. október 1.

Ára 0,80 lej

Drága Igék őszi zsolozsmája...

Lírai októberköszöntő

A világ egyik legnagyobb festőművésze, az Ősz, itt van újra – lángoló, érett fák ezernyi színpompájával, hegyoldalak nyárból átlopott izzó rajzolatával, még egy utolsó, termékeny nagy látványrohammal az életet csupasztó, lassan támadó tél ellen.

És itt van az ősz bibliai értelmével, amikor is a hulló falevél a földi élet mulandóságára emlékeztette a szent írókat, ahogyan Jób könyvében olvassuk: „A letépett falevelet rettetted-e?” (Jób 13,25). Itt van október hűvös éjszakáival, szél sodorta faleveleivel, elmúlást idézőn. Líraian fogalmazva: az őszi színözönben azt is sejthetjük, hogy minden lehullott falevélben egy elmúlt, kedves arc emlékeztetése is benne van. Így az ősz nemcsak visz, hanem hoz is – emlékeket, életeket, sorsokat, kivált októberben. Nekünk, magyaroknak október 6-át, 23-át, a protestánsoknak a hónap megkoronázásaként október 31-ét, a hitújítás fényözönét. Nemcsak az idő múlását, hanem létünk mulandóságát is

felidézi, de örök ígéretes maradandóságát is hirdeti, hiszen minden fáról levált levél helyén új ígérete szunnyad a mélyben.

Ezt átérezve írta Pál apostol a római börtönből fiatal tanítványának, Timóteusnak: „Igyekezz a tél beállta előtt megjönni. Felsőruhát hozd el... hozd el a könyveket, Bibliát is, de főként a pergameneket” (2Tim 4,13.21). Az apostol mögött már ott van életműve, egy Krisztushoz térített, kontinenshódító lelki sereg az akkori világban. Előtte pedig életének utolsó szakasza. Mennyi ősz, mennyi hulló falevél, mennyi emlékeztető arc! És a saját őszi lehulásának sorslátomása. S ott a cellacsendben felkészül arra, Aki még jön. Ehhez elég egy felsőruha és a Biblia. A népek apostolának puritán gazdagsága, minden kincse ennyi: egy felsőruha és a Biblia. És mi mindenre elég ennyi!

Egyedül a mennyei Atya tudja, hányszor és hány helyen ismétlődött meg ehhez hasonló jelenet és kérés a Pál óta lepergett mintegy 2000 esztendő alatt. Amikor a hirtelen beállt történelmi télben a túlélés, a megmaradás csaknem

dr. Békefy Lajos

(Folytatása az 5. oldalon)

Wass Albert

Idill

Katlan-homályban halott bükk hevert,
szép volt, szent volt, olyan, mint az ember,
akit a zúgó fergeteg levert.
S bár csak halott volt, szú-kirágta, mállott,
de büszke volt így is: hegylakó;
ember előtte szív-dobogva állott.

A templomba, így, oltárnak talál.
A bükk-erdőben ő volt ott a Csend,
a bükk-erdőben ő volt a Halál.

Ekkor jöttél te. Te voltál az Élet,
a holtakat két élő szemmel nézted,
neked a nagy halott nem imponált,
s egy kacagással leültél a tönkre.

Szellő osont a völgyön titkon át,
s én néztem, néztem, néztem ezt a képet:
ilyen gyönyörűt, különöset, szépet,
együtt talán először alkotott
a Halál és az Élet.

Ember nélkül nincs közösség

Szórványgondozók tanácskoztak Algyógyon

Szórványgondozó lelkipásztorok gyűltek össze Algyógyon, hogy a szórványgyülekezetek gondjairól beszélgessenek. Szegedi László generális direktor áhítata után Vetési László szórványügyi előadó ismertette a programot. Ezt követően az Erdélyi Református Egyházkerület vezetősége tartott beszámolót, amelyet megbeszélés követett.

Kató Béla püspök beszámolójában az egyházkerületi vezetőség döntéseit ismertette, amely a szórványlelkészeket érinti. Fontos, hogy a lelkipásztorok anyagi biz-

tonsága meglegyen, hiszen ennek függvényében tudnak kifelé, a gyülekezet felé is valamit nyújtani a lelkipásztorok. „Ahol lehet, ott meg kell tartani a lelkészi állást. Az utolsó erőnkig meg akarunk tartani valakit, aki a gyülekezetben szolgál. Az egyházkerület ugyanakkor nem a lelkipásztort akarja eltartani, hanem a gyülekezeteket akarjuk megerősíteni, hogy képesek legyenek a lelkipásztorukat

(Folytatása a 3. oldalon)

Keresztség és úrvacsora: ki marad a templomban?

A szentek közössége és a sákramentumok

Vannak még olyan gyülekezetek, amelyeknek a szent sákramentumokról való ismerete és az azokhoz való viszonyulása hiányos. Találkoztam olyan úrvacsorázó gyülekezettel, amelynek nagy része közvetlenül az úrvacsora vétele után távozott az istentiszteletről. A záróbeszédre és a hálaadó imára a gyülekezetnek csak töredéke maradt a templomban.

Olyan kereszteleési istentiszteleten is jelen voltam, amelyet a régi liturgia szerint tartottak, vagyis a kereszteleés az istentisztelet végén történt. A templomból pedig sokan távoztak. Különösen városi gyülekezetekben fordul elő, hogy a szószékről elhangzó áldás után a kereszteleési ének alatt a gyülekezet nagy része elhagyja a templomot. Így többször láttam, hogy ez a magatartás fájdalmas megdöbbenésként tükröződött a szülők és

keresztszülők, valamint a templomban maradt néhány gyülekezeti tag arcán.

Ez az írás ezért gondolkodásra kíván serkenteni a sákramentumokról való tudásunkat és azok kiszolgálását illetően.

*

A keresztyén gyülekezet, mint a szentek közössége akkor tud helyesen viszonyulni a sákramentumokhoz, ha a „szentek” életük boldogságát, békéjét és erejét az Istentől rendelt szent dolgokban (Krisztus, ige, keresztség, úrvacsora) megtalálta. A szentek közössége a szent dolgokban való részvétel által tölti be hivatását. Krisztus népének

Székely József

(Folytatása a 4. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

Ninivé

Alig van olyan ókori pogány város, amivel annyit találkoznánk a Bibliában, mint Ninivé. Ősidők óta lakott hely volt, a bibliai tudósítás szerint Nimród alapította. A város jelentőségéhez nagyban hozzájárult, hogy az Istár-kultusz központja volt, akit a szerelem, az anyaság, a harc és a győzelem isteneként tiszteltek. Az asszír birodalom idején Szanhérib király idejében lett főváros, a Kr. e. 7. században. E király sokat tett a város megerősítéséért és szépítéséért. A várost dupla, magas fallal vette körül, 15 kapu volt rajta. A fal körül széles árok volt, ami a védelmet és a vízellátást is szolgálta. A király rendkívül büszke és gögös volt. Fogadott arra, hogy birodalmát senki sem tudja legyőzni. A népek ezért rettegtek, amikor nevét hallották. Úgy gondolta, Izráel Istenét is kicsúfolhatja és megszegyenyítheti. Egyszer óriási hadsereggel ott állt Jeruzsálem falai körül. Ezékiás királyt arra szólította fel, fogadjanak, hogy előtte senki sem fog megállni. De Isten nem csúfoltatik meg, Ő hallotta Szanhérib fogadkozását és Ezékiás király könyörgését. Isten azon az éjszakán az egész asszír sereget megölte, a büszke király sereg nélkül menekült Ninivébe. Amikor egy

nap a bálványa előtt meghajolt, saját gyermekei ölték meg. E történet legyen tanulságunkra: Istennel nem lehet csúfolkodni. Aki ezt teszi, azt Isten szegényíti meg.

*

A legismertebb történet a várossal kapcsolatosan Jónásé. Isten őt ebbe a pogány városba küldi ígét hirdetni. Mert Isten gondolata az volt, hogy még Ninivé se vesszen el, hanem térjen meg. Isten ma is nehéz helyekre, hitetlen emberek közé küldheti gyermekeit. Ilyen helyre ma sem könnyű elmenni, és biznyságot tenni. Lehet, sokszor mi is tiltakozunk, könnyebb helyet szeretnénk a szolgálatunk végzésére. De Isten csak ott tud megáldani, ahova Ő küldött minket. Ha Ő küld, akkor az eredmény nem maradhat el. Ne féljünk a nehéz helyektől, Isten nagy áldásai várhatnak ott ránk.

Jónás nem akart engedelmeskedni, épp az ellenkező irányba indult el. De Isten nem engedte

Az Iraki Régészeti Főfelügyelőség 1956 óta rekonstruálta Ninivét. Bár a fosztogatások és a két öbölháború jelentős károkat okozott, a romváros ma is áll.

oda, mert Ő szigorral szereti az övéit. Nem Jónás volt azon a hajón a legbűnösebb ember, de a többiek engedetlensége miatt nem tör ki a vihar, csak a Jónás engedetlensége miatt. Sokszor nehéz azt látni, hogy mások lopnak, csálnak, s nem történik semmi. De amint mi tesszük ezeket, ránk nehezedik az Úrnak a keze. Mert Isten min-

ket nem akar a bűnben hagyni. Ő szeret akkor is, amikor megfenyít, mert neki nincs szüksége neveletlen gyermekekre.

Az egymondatos igehirdetés megtette hatását, a ninivebeliek Istenhez fordultak. Megbánták bűneiket, s ekkor valami csodálatos dolog történt: Isten is megbánta a rosszat, amivel sújtani akarta a várost. Bárcsak megismétlődne ez ma is sok város és falu életében!

*

Sajnos a niniveiek bűnbánata nem sokáig tartott, szalmalángnak bizonyult. Hiszen alig hetven év múlva Náhúm próféta kemény ítéletet hirdet újra a város felett. Náhumnak el kell mondania azt, hogy mit fog Isten tenni a várossal. De mondhatná valaki: ma sem jobb a helyzet a nagyvárosokban. Jézus óta e városok is kegyelmi időt kapnak, hogy megtérjenek és Istenhez forduljanak. Sokszor Isten a nagyvárosokban nagy ébredéseket adott a történelem folyamán. De egyszer eljön az ítélet nemcsak ezekre, hanem az egész világra is. Isten türelme hosszú, de nem végtelen. El fog jönni az idő, amikor éppúgy, mint Ninive számára, nem lesz vigasztalás. Bárcsak megtérnének a városok, de a kicsi falvak is.

*

A Bibliában tizenkétszer olvassuk Ninivéről, az Újszövetségben kétszer. De a megrázó az, hogy milyen összefüggésben. Jézus beszél a niniveiekről, akik majd az utolsó ítéletben eljönnek és tanúskodni fognak azok ellen, akik Jézus idejében éltek, hallgatták az Ő áldott igehirdetését, de nem vették azt komolyan. Ninive lakói nem az ítélet tárgyaiként szerepelnek, hanem olyanokként, akik ítélők lesznek Isten választott népe felett. Hogyan lehetséges ez?

A zsidók csak akkor hittek volna Jézus messiási mivoltában, ha Ő valami különös jelet tett volna előttük. Ekkor kezd el Jézus Jónásról és a niniveiekről beszélni. Jónást és az ő igehirdetését a város lakosai úgy fogadták, mint Isten által küldött jelet, és megtértek Jónás igehirdetésére. Jézus azt mondja: itt most sokkal nagyobb áll előttetek Jónásnál, ti ismeritek az írásokat, ott van kezetekben a Biblia, és ti mégsem akartok megtérni. Mivel a ninivebeliek megtértek Jónás szavára, ti pedig nem tértek meg annak szavára, aki sokkal nagyobb Jónásnál, ezért el fognak majd jönni az ítéletkor ezek az emberek, és tanúskodni fognak ellenetek.

Erre sokan azt mondhatják: de a történelemből tudjuk, hogy a niniveiek megtérése sem tartott sokáig, s nemsokára felettük is ítélet hangzott el. Ilyen okoskodások helyett sokkal jobb, ha megkérdezzük: mi komolyan vesszük Isten igéjét? Alkalmazzuk-e azt mindennapi életünkre? Bárcsak tudnánk hinni és engedelmeskedni Jézus szavának!

Olvasandó igék: 2Kir 19,36; Ézs 37,37; Jón 1,2,4, 3,10, 4,11; Náh 1,1, 3,7; Mt 12,38–45; Lk 11,32.

Lőrincz István

János és Jézus

A lelkész aggódva fordult egy este az egyházfőhöz:

– Látta ma azt a szegényesen öltözött öregembert, aki minden délben bejön a templomba és utána azonnal kimegy? A lakásom ablakából szoktam figyelni, és meg kell mondanom, a dolog nyugtalanít. Végül is komoly érték tárgyak vannak a templomban! Próbálja meg egyszer kikérdezni!

Az egyházfő már másnap megszólította az öreget:

– Mondja csak, mi indítja magát arra, hogy templomba jöjjön?

– Imádkozni szoktam – felelt az ember nyugodtan.

– Nana, talán mégsem egészen úgy van! Ahhoz túl rövid ideig marad. Egyszerűen oda megy az oltárhoz, és azonnal vissza is fordul. Mit jelentsen ez?

– Így van – hagyta helyben a szegény öreg –, csakhogy én nem tudok hosszú imádságokat mondani. Ezért minden délben eljövök, és egyszerűen így szólok: „Úr Jézus, itt van János!” Kicsi ima ez, de úgy érzem, az Úr meghallgatja.

Nem sokkal ezután a vén Jánost elütötte egy teherautó, és kórházba került.

– Olyan vidám benyomást kelt mindig, pedig tudom, hogy nagy fájdalmai vannak! – mondta neki egyszer az ápolónő.

– Hogy is lehetne másképp, hiszen minden nap látogatóm van! – válaszolt János.

– Látogatója? – ámul az ápolónő. – Soha nem látok magánál senkit. Mikor jön az illető?

– Minden délben ott áll az ágyam lábánál, és szívemmel hallom, amint mondja: „János, itt van Jézus!”

Bányai László

Fontosabbnak vélt erőforrások

„Manapság az emberek a szerencse, a protekció, a fontosabb erőforrások vagy a hatalmasságok fele szoktak fordulni. Mielőtt azonban elveszítenék egyensúlyérzékünket a sok fordulástól, meg kell látnunk Istent” – mondta egyik igehirdetőnk a 138. zsoltár alapján.

De vajon látható-e Isten a modern kor embere számára? Meglátja-e Őt a felsorolt erőforrások között, mellett, azok ellenére? Még mielőtt teljesen elveszítené egyensúlyérzékét?

Emlékszem valakire, aki úgy mutatkozott be: XY keresztfia vagyok. Nagyon könnyen kiderül rólunk, igazából kiből hiszünk. Igazából kitől várjuk sorsunk jobbra fordulását. A hatalmasságtól vagy a Hatalmasságtól?

Kérdés persze: a keresztfiak világában tudunk-e hitelesen az Egyensúlyteremtőről beszélni, ha mi magunk a világ erőforrásaitól hisszük, reméljük sorsunk jobb-

ra fordulását? Ha a szerencse, a protekció, a hatalmasságok mint fontosabb erőforrások több imát, imádást kapnak, mint a látószögünkben kiesett Isten.

Folyamatos döntési, választási helyzetben vagyunk: a fontosabb erőforrást vagy Istent választjuk? S vajon van-e még egyensúlyérzékünk, vagy már rég borult minden?

Kisebb és nagyobb kríziseinket megpróbálhatjuk kitámasztani a fontosabbnak vélt erőforrások által, de ettől nem lesz jobb. Ezek csak támasztékok, eszközök, amelyek egyengetik az utat a kapcsolati tőkével rendelkező lábai előtt, amelynek végső eredménye a függőség: képtelen leszek eme fontosabbnak vélt erőforrások nélkül élni. Az egyensúlyvesztés lesz a normális körülmény, míg az istenélmény a régmúlt letűnt emléke marad.

Bárcsak a szüntelen, betegséget okozó fordulás helyett Isten látását választanánk, kérnénk, keressünk.

Fábián Tibor

Szolgájl!

*Gyermekeim,
ne szóval szeressünk,
ne is nyelvvél, hanem
cselekedettel és valóságosan. (1Jn 3,18)*

Szerinted mi a szeretet? Érzelem vagy inkább tett és cselekedet? Ne hamarkodd el a választ! Első reakciód talán az lenne, hogy azt mondd: a szeretet minden bizonnyal egy heves érzelem. Elborítja az embert úgy, hogy minden porcikájában kellemes bizsergést érez. De megkérdezed: mit érne gyermeked, szülőd, férjed és feleséged a te kellemes bizsergéseddel? Mit ér két gyereknek az, ha az anyuka arról beszél, hogy mindkettő iránt egyformán érez, de az egyikért megtesz mindent, miközben a másik meg kell hogy élgedjen azzal, hogy az anyukája valami kellemes bizsergést érez iránta?

A szeretet akkor válik igazivá, ha tetté, cselekedetté alakul át. A szeretet cselekedet és szolgálat nélkül csupán giccs és romantika.

Isten sem csupán a heves érzelmek szintjén szerette ezt a világot, hanem annyira, hogy egyszülött Fiát adta érte váltságul. Isten hozzánk való szeretetét ma is az ő tettein keresztül érezhetjük meg. A Fiu nem csupán bizsergetően szerette az övéit, hanem úgy szerette őket, hogy szolgált nekik. Mindhalálig.

Sokfajta radikalizmust ismerünk, de a szeretet nem tartozik ezek közé. Jézus arra hív bennünket, hogy legyünk az ő lába, az ő karja és az ő keze e világban. Ha olyan imát akarsz mondani, amit Isten biztosan meghallgat, ha meg akarsz gyorsan győződni arról, hogy Isten valóban imádságot meghallgat, és imádságra válaszoló Isten, akkor mondd el minden reggel ezt a rövid imádságot: „Istenem, küldj ma valakit, akit szeretettek, nem szóval, hanem tettel; mutass valakit, akinek szolgálhatok, akin segíthetek!”

Meglátod: azonnal válasz érkezik kérésedre.

Veress László

Ember nélkül nincs közösség

(Folytatás az 1. oldalról)

eltartani. Nem önmagunkat kell fenntartani, hanem a gyülekezetet kell abban segíteni, hogy minél hosszabb ideig képes legyen arra, hogy a lelkipásztortól minél hosszabb ideig el tudja tartani” – fogalmazott a püspök.

Egyházunk lélekszáma évente körülbelül ötezer lélekkel csökken, ugyanakkor a teológiára tavaly és idén is kevesebb diák jelentkezett, mint ahány helyet meghirdettek. Ez a fogyás óhatatlanul azt hozza maga után, hogy lesznek olyan helyek, ahol elfognak az emberek, és lesznek olyan gyülekezetek, ahova nem tudnak majd lelkipásztort küldeni. E körülményeknek az lesz a következménye, hogy idővel egy lelkipásztornak több gyülekezetben kell majd szolgálnia. Kató Béla elmondta, ennek a helyzetnek a megoldására vonatkozik az a terv, amit a svájci segélyszervezettel, a HEKS-szel aláírtak. A következő négy évben bizonyos gyülekezeteket jelölnek ki, ahol jövődöbéli központokat erősítenek meg. E központokban a lakhatást, a gyülekezet ellátásához szükséges eszközöket elő kell készíteni.

Az elmúlt időszakban az egyházkerület vezetősége áttekintette, milyen jövedelme van egy egyház-

községnek, és mekkora összeg kell egy gyülekezetnek ahhoz, hogy meg tudjon élni. Amennyiben nincs meg ez az összeg, ezt ki kell egészíteni magyar kormányzati alapból, amelyet pályázati formában fognak kiosztani.

Egyházi népiskolák

A szórványgondozó lelkipásztorok egyik gondja feleségeik munkahelyének a biztosítása. Ezért az egyház a népiskolák visszaállítását tűzte ki célul azokon a helyeken, ahol az állam nem képes vagy nem akarja fenntartani az oktatást. Ehhez azonban a lelkipásztorok elkötelezettségére is szükség van: vállalniuk kell, hogy huzamosabb ideig maradnak a közösségben, hiszen ha néhány év után otthagyják a gyülekezetet, akkor azzal családost okozhatnak a közösségnek.

A püspök arról is beszélt, hogy a lelkipásztorok jelen helyzetben nem csak lelkigondozói egy településnek. Mindeneseknek kell lenniük, közösség-szervezőknek, ugyanígy e másik terület az, amire külső támogatást lehet szerezni. Ha nem tudják azt a plusz feladatot vállalni, ami nem kimondottan lelkipásztori teendő, akkor nem kapják meg azt a támogatást, amelyből fent lehet tar-

Szegedi László missziói előadó bevezető áhitatot tart

tani az egyházközségeket. Azonban azt is fontos tudni, hogy a szolgálat nem pénz kérdése. Pénzzel senkit sem lehet igazán motiválni, csak a tiszta szívből végzett munkának van tényleges eredménye, és csak ez okoz igazi örömet.

Egyházi jövőkép Erdélyben

A hozzászólások során a lelkipásztorok arra is kíváncsiak voltak, hogyan látja a püspök az egyházunk jövőjét. A püspök elmondta: van egy terv, de hogy abból mi valósul meg, az Isten döntése. „Nagy problémánk a lélekszámcsökkenés. Ez az egész keresztyén Európának a problémája. Ha nem lesz újabb gazdasági válság, akkor az erdélyi magyarság lélekszáma egymillió körül stabilizálódhat. Jelenleg a gyülekezetekben eltemetjük a 3-4 testvérrel rendelkezőket. A

fiataloknak pedig átlagban csupán két gyermekük van, a lélekszámcsökkenés tehát elkerülhetetlen” – mondta Kató Béla. Mivel Nyugat-Európában sem születik elég gyermek, semmilyen eszközünk nincs, hogy a gyermekeinket itthon tartsuk, hiszen Nyugaton sokkal jobban megfizetik a szakembereket. Ma már érzelmileg sem lehet hatni rájuk, ugyanannyi időbe kerül Nyugatról hazajönni repülővel, mint egy kisebb településről autóval egyik megyéből a másikba jutni. Az unió ilyen szempontból veszteséget jelent nekünk. A püspök szerint a megoldás az lenne, ha mi is 3-4 gyermeket vállalnánk. „Lelkipásztorként az a nagy kihívás, hogyan beszéljük rá a fiatalokat a több gyermek vállalására. Ember nélkül nincs ország, nincs közösség.”

Kiss Gábor

A megoldhatóság mítosza

„A The Expendables 3-mal sorozatban a negyedik közös filmjét forgatta le Arnold Schwarzenegger és Sylvester Stallone. Huszonöt éve ez elképzelhetetlennek tűnt, a legnagyobb ellenségek voltak. Hogyan lett az ádáz gyűlöletből hajlott korokra legendás barátság?

Stallone és Schwarzenegger halálos ellenségekből országos cimborák lettek.”

(origo.hu)

Szokás ma bizonyos körökben ezekről az akciófilmekről lekicsinylően beszélni. Tényleg bogyuta történetek, de népszerűségük nem véletlen. A műveltségem e téren ugyan nagyon hiányos, addig terjed, hogy meg tudom különböztetni Schwarzeneggert Stallonétól. De ennyi nekem éppen elég is. Nekem aztán mindegyik egyforma, pedig a fenti írás szerint nagy különbségek vannak köztük. Most meg, mint kiderült, kibékültek. Azt se tudtam, hogy össze voltak veszve. De ami mégis közös bennük, hogy mindketten mesehősök, s ezekben a mesékben mindig győz a jó. S azért lehetnek sztárok, s azért szeretjük egyáltalán a meséket, mert a jó azonnali győzelmének illúziójára nagy szükségünk van. Szeretünk ragaszkodni a hazugságainkhoz.

Szegény Marx, ez a nagy tudományos álmódó mondta, hogy az emberek ópiuma a vallás. Dehogy. Az ópium az a makacs tévhit, hogy az emberi történet egyetlen nagy elbeszélésében, a jó és a gonosz harcában véglegesen és egyetemesen, belátható időn belül győzhet a jó. Az emberi lét problémái véglegesen megoldhatók, mert az ember alapvetően jó. Itt van még velünk ugyan a rossz, de az olyan, mint

valamiféle szemölcs az ember testén. Eltávolítható. Egy kis igyekezet még, kicsit jobb szervezés, több tudás, meggyás, s a világ problémái megoldhatók. A szabadság, egyenlőség, testvériség, avagy az Isten országának szekuláris álma megvalósítható, csak akarni kell. Programot kell belőle csinálni, s felépíthető a rendszer, az egyetemes emberi jólét rendszere.

Különös módon, az emberi lét egyetemes megoldhatóságának az illúziója olyan makacs, hogy a történelem semmiféle eddigi kudarcra, vagy akár a világ mai nyomorúságos állapota nem tudja megsemmisíteni. Erre az illúzióra épül mindenféle evilági messianizmus, a mindenkori embernek az az érthetetlen hiszékenysége, hogy holnapra jobb lesz a világ.

Az akciófilmekben az a varázslat, hogy a jó győzelme illuzórikusan ugyan, de elérhető közhelybe kerül. Sőt, személyessé válik, s a jó győzelme iránti olthatatlan vágyat a néző a főhősben meg is élheti. Nem kell kimondani azt, hogy a világ az ember számára megoldhatatlan kihívás, sőt egy karosszékben kényelmesen végignézett film után még büszkén ki is húzhatja magát, rabul esve a varázslatnak: Stallone én vagyok. A jó és a gonosz harcának ezek a gyenge, sokszor politikai üzenettől sem mentes szórakoztatóipari utánezatai pontosan tükrözik az örök vágyat egy problémamentes emberi lét után.

Szegény Marx nem tudta, hogy nem a keresztényesség az ópium, hanem az az illúzió, hogy a világ megoldható. Éppenséggel a ke-

resztényesség az egyetlen reális világkép, amely kimondja: az ember megváltásra szorul. Ez magyarra lefordítva annyit tesz, nincs megoldás. Mármost emberi erőből, emberi síkon, s még ezen az emberi történeten belül. Isten országa attól Isten országa, hogy az Istené.

Stallone és Schwarzenegger: a két jóbarát?

S ez nyilván nem a beletörődés, a peszsimizmus vagy fatalizmus hangja, netán a rossz igazolása, hanem egyfajta kíméletlen realizmus, leszámolás mindenféle illúzióval, mely szerint az ember problémája még az emberi történeten belül, az ember által véglegesen megoldható.

Nem oldható meg.

Az egy téveszme, mely szerint az ember akkor válik nagykorúvá, ha leszámol az Isteneszme „illúziójával”. Éppen fordítva, az ember akkor válik nagykorúvá, ha leszámol a megoldhatóság illúziójával, ha szembenéz önmagával, s felismeri megváltásra szorultságát, és Istenre utaltságát.

Érteni vélem tehát az akciófilmek népszerűségének lélektani okait, s ezúttal tartózkodnék nézettségük arisztokratikus és gőgös értékelésétől. Mert a jelenségben inkább látom a mindenkori ember transzcendens nyitottságát a jóra, és az olthatatlan vágyat a jó győzelmére.

Mégis, a megoldhatóság mítoszával szemben csak egyetlen valóságos esemény állítható. Az összes többi illúzió.

És harmadnapon feltámadott.

Köntös László

(A szerző a Dunántúli Egyházkerület főjegyzője.)

Keresztység és úrvacsora: ki marad a templomban?

(Folytatás az 1. oldalról)

vigyáznia kell arra, ami szent (Mt 7,6). A szent dolgokon nyugszik a szentek közössége. Ezt a közösséget csak az egyházban lehet megélni, megtapasztalni és hinni.

Luther a szentek közösségének a gyülekezetet tartotta, Kálvin a kifejezéssel a hívők szeretetközösségére utalt. A Gal 6,2 szerint a szentek közössége egymás terhének hordozása. Intés, bátorítás, vigasztalás, segítségnyújtás, egymásért való imádkozás velejárója a szentek közösségének.

*

A mai világban az individualizmus sok közösségnek a rombolója lett. Éppen ezért az egyház a szentek közösségének a házaként

legyen jel e világban. Jelezze Isten országa eljövételének fontosságát. Hadd sugározzon egy gyülekezet az úrvacsora és a keresztység közösségében megszentelő és megtisztító

tó erőt ebben a romboló világban. S amíg ezt teszi, őrizze meg azt az erejét, amely meggátolja a töle idegen bármely más közösségi formának a reá való hatását.

E földön nincs értékesebb, mint a szentek közössége, melynek meg-

van a saját munkája, célja és határa is. A szentek nem maradhatnak fenn a szentségek nélkül, mert Isten műve, a szentségek nélkül semmik vagyunk. Ezért fontos a szentségek kiszolgálásakor a gyülekezetnek – mint Krisztus teste tagjainak – a hozzájuk való viszonyulása.

A keresztyén ember azt is mondhatná, hogy élete a keresztység és az úrvacsora közötti élet. Életünk kezdetén a szent keresztység áll. Életünk folyamán előttünk az Úr szent vacsorájában való részesedés lehetősége áll. A keresztység által lettünk Krisztus testének tagjai, az úrvacsorában Krisztus teste által részünk van a közösségben, a test tagjainak közössége ez (koinonia). Isten látható eszközei ezek, amelyek által hozzánk való hűségét, az üdvösséget ajándékozó szeretetét látatja, és szívünkben megerősíti. A keresztységtől útban vagyunk, hivatalosak vagyunk az úrvacsorára (Jel 19,9). Az Úr Jézus az úrvacsora szerzetésével az ő testét és véréát adja,

hogy növekedjünk kegyelemben, szeretetben, és ugyanakkor a hívők egymással és vele való közösségben erősödjenek.

Barth szerint a sancta és sancti fogalmak a bűnös emberekre vonatkoznak, akik Krisztus vérenek szentsége által megbékéltek Istennel. A szent sákramentumokkal való éléssel, azok kiszolgálásához való viszonyulásunkkal kifejezzük a megtisztulásunk szükségességét és ez utáni vágyunkat.

(A szerző egyházkerületünk missziói előadója volt.)

Drága Igék ősz zsolozsmája...

(Folytatás az 1. oldalról)

nullára zuhant esélyét egyetlen felsőruha és egyetlen Biblia jelentette személyek, családok vagy éppen népcsoportok, nemzetünk sorsában. Hányszor lett eközben az Élet Könyve „rabon napfény, tévelygőnek hívó harang, roskadóan testvéri hang”?

Így volt ez 1849. október 6-ra virradóan is, amikor az aradi siralomházban vértanúink számára csak ennyi maradt: egy (katonai vagy rab) köpeny, meg a Biblia. És nem ez a jelenet ismétlődött meg 1956 történelemfordító napjai után a megtorlás rafinált celláinak mélyeibe vetett honfitársainkkal?

Október újra itt van, szomorúan szép és győzedelmes ünnepeivel, hősök és áldozatok emlékeztünkben felsorakozó hosszú menetével. Lábaink elé némán hulló falevelek siratójában, emberarcot formáló rajzolatában, nemrég vagy régmúltban élt életek búcsúintésével. Nevekkél, s a névtelenségben maradtak néma tanúságtételével.

Mindezek után és fölött pedig nekünk, protestánsoknak még október 31., a reformáció ünnepe, a személyes sors-, és a történelmi mélységekben felragyogó evangéliumi világosság őrüzével. És magyarságunk megújító erőforrásaként is, ami Mohácsnál bekövetkezett nemzeti tragédiánk után elhozta eleinknek a közösségi és egyéni vigasztalódást, az ismételt talpra állás esélyét, az élő hit belső támaszát. Amikor a megalázott nemzet maradéka Isten nevében kezdett talpra állni, remélni, építkezni, tanulni és tanítani, azaz megmaradni.

Mert a wittenbergi vártemplom és a wartburgi vár körül őszebe színeződött erdők tűzmáglyája világította meg nappal Luther bibliafordító lelkét és kezét, s adta a belső fény külső aláfestését, nappali energiáját. Éjjel pedig a hitújítás belső mécsvilága és a külső gyertyafénye vetült héber és görög, meg latin szövegek fölé hajló szellemére, tollforgató kezére. Hulló falevelekkel, a múlt idővel versenyt futó szíve istenadta áldásaként megszületett a reformáció nagy ajándéka: a nemzeti nyelvű Szentírás. Ez

szilárdította meg protestáns és magyar eleinkben is a más népeknél nem hitványabb nép, nemzet tudatát, európai egyenrangúságunkat.

Peregrinus, gyalogszeres „ösztöndíjas” diákjaink Patakról, Pápáról, Debrecenből, Kolozsvárról, Losoncról, Kassáról bejárták a nyugati egyetemeket itthoni és ottani hittestvéreink adakozó jóvoltából. És nem a hosszú út porát vagy a kordivatot hozták haza, hanem fejükben és lelkükben az emelkedő nemzetek legújabb tudományos ismereteit, jövőépítő hitük, szorgalmuk, szakmáik, erkölcsi tartásuk aranyánál drágább, értékesebb tartalékát. Hitet és tuda-

mányt, civilizáltságot európai szinten. Ez a figyelő tekintet megmaradt akkor is bennünk, amikor jöttek az idegen zsoldosok, a modern kori vadkeleti megszállók, s le akarták szaggatni a szabadságvágy felsőruháját népünkről, s ki akarták szaggatni a hit támaszát lelkünkéből.

Október izzó színei és ünnepei emlékeztetnek: egyénnek és nemzetnek megtartó, éltető erőforrása ma is a Biblia. De október arra is tanít: lehet az egyetlen felsőruhát is méltósággal, zúgolódás nélkül akár évekig is viselni.

Hittel, mert másként nem megy. Fontos ezt elmondani akkor, amikor a „még ez sem elég, az sem elég, így sem jó, úgy sem jó” konzumösztone pörgeti sok magyar idegrendszerét. Olykor kipörgeti őket e hazából idegen pénzváltók asztalához, és tünteti el szívükből a hálát, ajkukról a köszönet szavát. Mert a nemzet fájáról is vannak lehulló falevelek. Akiket hosszú időre vagy végleg elsodor innen az idegen tanítás vagy befolyás szele.

Október józan tanulságai közül is kitűnik az, hogy anyagi és szellemi kultúra, hit és tudás, európaiság és magyarságtudat, elmenetel és hazatérés együttes vállalása tesznek minket egyedül méltókká eleink októbereihez, hagyatékához. Töprengünk el kicsit mindezen, amikor gondolatban vagy ténylegesen meggyűjtjük az emlékezés mécseseit! Mert most még eljön az ősz, eljön újra – hűvös éjszakáival, szél sodorta faleveleivel, elmúlást idézőn. De minden lehulló falevél helyén egy újabb hajtáskezdemény rejtőzik. Adja Isten, hogy legyen módunk jövőre is együtt eltöprengeni a széles Kárpát-medencében e gyümölcsöt és színeket, történelmi- és sorstanulságokat, hitbeli felismeréseket érlelő gyönyörű hónap, az Ősz nevű festőművész páratlan kincsein, alkotásain...

RADNÓTI MIKLÓS: OKTOBER

Hűvös arany szél lobog,
le ülnek a vándorok.
Kamra mélyén egér rág,
aranylik fenn a faág.
Minden aranysárga itt,
eldobni még nem meri,
Hát lengeti a tengeri.

Wass Albert

Őszi csokor

A bükköserdő templomában jártam,
nagyon fehérén jött a dér-varázs,
s a dértől könnyes lett a messzeség,
és vér-cifrázott lett a hervadás.

Nem volt virág. S mert nem akartam
hozzád
virágtalan kezekkel visszatérni:
letéptem egy vén bükkfa sárga lombját,
néhány dérlepte, őszi levelet,
s a hervadt csokrot elhoztam neked.

Őrizd meg jól, s ha egyszer, nemsokára,
fátyol borul a bükkök templomára,
s a nagy Temetés halkán átossont:

hallgasd meg kis meséit kedvesem,
s elmúlt nyarunkat visszaálmodod.

Alpakkából ezüstkegyszer

Akik tudták, hogy jó dolog Isten dicsőségére jót cselekedni

Amikor kikerültem Bákóba, a gyülekezet már két és fél éves volt. De természetesen még nem volt lehetősége kegszerekről gondoskodni.

Volt néhány művész barátom, akiknek megírtam, hogy van egy fiatal gyülekezet, fiatal lelkész, és keresünk ötvösművészt, hogy kegszereket készítsen a bákói szórványgyülekezetnek. E levelekre sajnos nem jött válasz. Azonban egy nyári napon betoppant Kallós Zoltán, régi barátom és két festőművész Marosvásárhelyről: Porzsolt Borbála és Zolcsák Sándor. Nekik is felvettem elképzelésemet. Miután hazautaztak, értesítettek, hogy látogassam meg őket, mert a marosvásárhelyi Kultúrpalotában éppen akkor nyílt három ötvös munkáiból egy kiállítás.

Elutaztam Marosvásárhelyre. Vendéglátóimmal közösen megnéztük a kiállítást. Az én tetszésemet a Hunyadi László historizáló munkái nyerték meg. Porzsolt Borbálával és Zolcsák Sándorral később művészeti albumokat kezdtünk lapozgatni. Előkerült néhány remek felvétel a világhírű nagyszentmiklósi kincsről, amely a hunoktól (egyesek szerint az avaroktól) maradt reánk.

Az albummal a hónap alatt meglátogattuk Hunyadi Lászlót, aki elmondta: szívesen vállalja a munkát, de anyagról nem tud gondoskodni. A Ceaușescu-korban sokat nyomorgatták azokat a személyeket, akik nemes fémekkel dolgoztak, kezdve a bányászoktól az ipari laboratóriumok kutatóiig, valamint a művészekig. Ezért nem volt egészen kockázatmentes ez a vállalása. Megígértem, megpróbálok tört ezüstöt szerezni.

Mikor meghirdettem a gyűjtést, összegyűlt körülbelül 700 grammnyi evőeszköz. Ezekről a vizsgálat alkalmával kiderült, nem ezüstből vannak, hanem alpakkából. Egy ezüst mokaákanalat ajándékozott Páll néni, aki a hosszúfalusi gyülekezet egyik idős tagja volt. Én itt töltöttem gyermek- és ifjúkoromat. Ő azt mondta: „Ha a Tamáska gyülekezetének kell, akkor ő szívesen felajánlja egyetlen ezüst mokaákanalat!” Ezenkívül Nauc Ilona, bákói hívünk alpakká-kanalai mellett volt egy törökös mintázatú, egymásba süllyesztható, három darabból álló kávéfőző készlet. Ezek a darabok azonban csak részben voltak ezüstből, s így nem fedették volna az ezüstszükségletünket.

Így, az akkori lehetetlen viszonyok között kénytelen voltam lemondani az ezüstkegszerekről, s megelégedtem azzal, hogy alpakkából készüljön el az úrvasorai készlet. Amíg az ötvös dolgozott, elő kellett teremtenünk a munkadíjat. Híveinket kértük, hogy aki teheti,

ebben az esztendőben duplázza meg az egyházfenntartói járulékát. Ezen túl, néhány erdélyi gyülekezet – a detrehemtelepi, a négyfalusi, a Marosvásárhely-Szabadi úti és a paniti gyülekezet – hívott meg egy-egy istentiszteleti szolgálatra és egy gyülekezeti beszámolóra, amikor a perselypénzt a bákói gyülekezetnek ajánldékózták. Detrehemtelepen történt, hogy az istentisztelet után, amikor már a lelkészi családdal együtt a vacsoránál ültünk, visszajött egy férfi, és a perselypénzt kipótolta még 200 lejellel. Azt mondta: „Ott kell segíteni, ahol a legnagyobb a szükség!” A paniti szolgálatot Deák Julianna tanárnő, aki paniti születésű, szervezte férjével, Deák Jánossal együtt. Kérésükre Sárpataki János lelképásztor hívott meg Panitba. Itt háromhavi átlagjövedelemnek megfelelő összeg gyűlt össze a kegszerekre!!!

Hunyadi Lászlóval úgy egyeztünk meg, hogy régi moldvai csángó kelméket vásárolok neki a munkadíj fejében. Ez még külön feladat

Jenei Tamás, a moldvai református gyülekezet első lelképásztorainak egyike igét hirdet Bákóban

idő alatt megszerezte a szükséges darabokat, amiket tudtom nélkül a szent célra ajándékként felajánlott, s egyben átadta az ötvösművészeknek, hogy végezze el a munkát. A vásárhelyiek mind összefogtak, hogy meglepetést szerezzenek. Végül tehát, mégis ezüstből készítette el Hunyadi László a gyönyörű úrasztali készletet!

Első este Boriékkal elmentünk Hunyadi Lászlóhoz. Átvettük és kifizettük a kegszereket az egyezés szerint a már említett kelmékkel. Egyben visszakaptam visszaszolgáltatás végett az alpakká evőeszközöket. Másnap délelőtt pedig elmentem tisztelgő látogatásra a grófnőhöz megköszönni a váratlan és páratlan ajándékot. Azóta is kölcsönösen ápoljuk az őszinte barátságot.

Bákóba való hazaérkezésem után a gyülekezetnek úgy mutattam be a kegszereket, hogy „ez üzenet ezer évről ezer évre!” – utalva a nagyszentmiklósi kincs korára.

A kegszerek és az imaterem felszentelését 1980. május 18-án tartottuk. A mellékelt fényképek is ekkor készültek. Hat megyére terjedő gyülekezetünkben és erdélyi vendége-

inkből 82-en ünnepeltünk együtt e rendkívüli eseményen.

Amíg a tervünk megvalósult, Isten csodáról csodára vezetett minket. Olyasmi valósult meg „egy szögesdróttal körülzárt világban”, ami Isten hívó gyermekeihez való hűségét igazolta. Ezért került ez a felirat a kehelyre: „Hű az Isten!” (1Kor 10,13).

Azt tapasztaltuk, hogy Isten védelme és áldása velünk volt, kivétel nélkül mindazokkal, akik összefogtak, hogy részt vegyenek a kegszerek elkészítésében és a szentelési ünnepség lebonyolításában. Újból nyilvánvalóvá vált, mint már annyiszor, hogy jó dolog Isten dicsőségére jót cselekedni. Az ilyen emberek mindig elnyerik Isten gazdag áldását!

JT

volt, de a fenti összegek fedezték a kiadásokat.

1979 őszén jött az értesítés, hogy elkészültek a kegszerek. Nagy örömmel utaztam ismét Marosvásárhelyre. Amikor megérkeztem, akkor ért a nagy meglepetés! Porzsolt Borbálának elmondták, hogy gróf Bethlen Anikó Hunyadi Lászlótól megtudta, hogy éppen kegszereket készül készíteni Bákónak, ennek az újonnan létrejött szórványgyülekezetnek. Hunyadi László elmesélte mindazokat a dolgokat, amiket róltunk tudott, s ami a kegszerek körül addig történt. Erre Bethlen Anikó kifakadt: „Úrasztali kegszereket nem lehet alpakkából készíteni, csak nemes fémbe! Majd én gondoskodom a megfelelő ezüsttányérról és ezüstpohárról, amiből el lehet készíteni az illő kegszereket!” Az elhatározást tett követte. Bethlen Anikó rövid

Hol az igazság?

Pápa és nagymufti ugyanarról – csak másként

Iszlám Állam, Al-Kaida, Nusra Front, s ki tudja még, hány neve van a militáns iszlám csoportoknak. Kezükhöz máris sok vér tapad, ártatlan iraki keresztényeké, kurdoké, de muszlimoké is. Kinek jó ez? A szaúdi királyi felség, a hatalmas és irgalmas Allah nagymuftija, meg arab vezetők is tiltakoznak ellenük. Ám a gépezet működik, gyilkol továbbra is. Mikor és hogyan lesz ennek az áldatlan állapotnak vége?

Az iraki keresztények tragikus helyzete korábban arra készítette a katolikus egyházfőt, hogy szóban tiltakozzék a világ közvéleménye előtt az ősi iraki keresztény egyházból a szélsőséges iszlám félkatonai szervezet, az IS által elűldözött, földönfutóvá tett százezrek „sorstalansága” miatt. A tiltakozás eljutott a világ egyik részének a füléig, olykor a szívéig is, akik akár az ENSZ-ben, az EU Parlamentben, akár egyes államok felelős politikai vagy vallási vezetőjeként hasonlóképpen hangot adtak aggodalmuknak a brutális jogsértések, cselekmények, a lelkiismereti és vallásszabadság egyetemes alapjoga elleni durva támadások miatt.

Ferenc pápa közvetlenebb utat választott. Levelet írt *Fuád Maszumnak*, Irak elnökének. Ebben arra kéri őt, tegye meg a szükséges lépéseket, hogy legyen vége országában „a keresztények és más vallási kisebbség brutális szenvedésének”, és sürgesse az illetékes politikai vezetőknel a kialakult humanitárius-emberi válság felszámolását. Mindezt, valamint az üldözöttek otthonainak, templomainak lerombolását a pápa mély szívbeli szomorúsággal, aggodalommal szemléli. Ferenc ugyanígy ismételtlen kéréssel fordult *Ban Ki-moon* ENSZ-főtitkárhoz, járjon közben a válság felszámolásáért. A pápa korábban azt is felajánlotta, hogy akár személyesen is kész elmenni Irakba, hogy közösen keressék meg a jelenlegi erőszakulám megfékezésének a lehetőségét. Nagyon sokan meglepődtek az egyházfőnek azon a ki-

jelentésén, hogy az iszlámisták jogtalan agressziójának megállítására a katonai akciót is megengedhetőnek tartotta. De a pápa ismételtlen hangsúlyozta, hogy az agresszió megfékezésére ő nem bombázást, nem is háborút javasolt, hanem azt, hogy vessenek véget az igazságtalan agresszióknak.

Nagymufti: az IS (=Iszlám Állam) és az Al-Kaida az iszlám fő ellensége

Szaúd-Arábia legfőbb vallási vezetője és tekintélye, az ország nagymuftija, *Abdulaziz Al al-Sheik* a sajtónak nyilatkozva kijelentette: az IS és az Al-Kaida nevű katonai szerveződés „az iszlám elsőszámú ellensége” és semmi közük a vallási hithez. Jóllehet a nagymufti és más sza-

Az Iszlám Állam büszkén reklámozza az interneten, hogy kegyetlenül halomra gyilkolja a foglyait. Forrás: AFP

údi vallási vezető is elítéli az említett csoportosulásokat, a nyilatkozat időzítése nem mellékes, hiszen ez éppen azok fokozódó iraki tevékenységével esik egybe. „Azoknak a szélsőséges és katonai eszméknek, valamint annak a terrorizmusnak, ami elárasztja a földet, pusztítva az emberi civilizációt, nincs semmi köze az iszlámhoz, sőt ezek az iszlámnak és a muszlimoknak elsőszámú ellenségei, s maguk a muszlimok az áldozataik.” A vallási vezető nyilatkozatában e katonai mozgalmakat összehasonlította a korai iszlám korszakában fellépő *haridzsita mozgalommal*. E vallási-politikai ellenzéki mozgalom a harmadik kalifa, Uthman Ibn Affan meggyilkolása (656. június 17.) utáni lázadások idején alakult ki. Nevük abból az arab szóból származik, ami kivonulást, elköltözést, lázadást jelent (haradzsa). Elkülönülésük miatt szektának tekintik őket az iszlám világban. Szaúd-Arábia „igazhitűjei” viszont az ultrakonzervatív *vahhábita* irányhoz tartoznak a szunnita iszlámon belül. Ők az ortodox, fundamentalista, puritán iszlám megjelenítői a mai mohamedán világban.

Ellentmondásos, bonyolult közel-keleti helyzetkép

Az EU Parlament 2013 júliusában a vahhábita irányt – tévesen vagy megalapozotlan? – jelölte meg a globális terrorizmus melegágyaként. De ez a Szaúd-Arábiában, Katarban, Kuvaitban honos szunnita-vahhábita irány az iszlám katonai-militarista cso-

portosulásokat – melyek az elmúlt évtizedben egyre több merényletet hajtottak végre – a királyság stabilitását aláásó szerveződésnek tekintik. A vahhábita klerikusok, vallási vezetők megengedik azok lefejezését, akik hittagadó muszlimok, házasságtörők, varázslók, de ellenzik azt, hogy nők autót vezessenek vagy munkát vállaljanak. Viszont az erőszakos cselekményeket az IS és az Al-Kaida esetében is elítélik. A közel-keleti kép tehát egyre ellentmondásosabb.

Jól mutatja ezt az is, hogy a szír elnök, *Bashar al-Assad* szerint a lázadók fő támogatója továbbra is Rijad, ahonnan jelentős pénz forog az IS, az Al-Kaida és más ellenzéki csoportok kezére. A vahhábita vallási vezetők nem ritkán kormányzati pozíciókat és tisztségeket is viselnek, s irányítják a szaúdi iszlám világot. Ez erős vallási infrastruktúrával rendelkezik, amit kormányzati költségvetésből támogatnak. Hogy aztán a különböző csatornákon át hová, kihez, kikhez folyik a pénz, ember legyen, aki az arab világban, még inkább a nem arab világban biztosan meg tudja mondani. E tekintetben is ellentmondásosak a vélemények és a nyilatkozatok az iszlám világban ugyanúgy, mint azon kívül. Mindenestre az is jelezhet valamit, s talán nem is keveset, hogy fiatal szaúdiak ezrei utaztak az elmúlt időszakban

Szíriába és Irakba, hogy ott katonai szolgálatot vállaljanak. Nyilván nem kis pénzért. Aztán hogy kinek szolgálnak, milyen parancsnak engedelmessé válnak, az már más, de nem kevésbé fontos kérdés. Szaúd-Arábia mindenesetre már idén márciusban sietett terroristának bélyegezni az IS-t, az Al-Kaidát, a Nusra Frontot és más szélsőséges szerveződést. Súlyos börtönbüntetéssel fenyegette meg azokat, akik nyíltan támogatják e csoportokat vagy azoknak erkölcsi, anyagi támogatást nyújtanak.

Kettős morál – valóban vége az „áldatlan áldásoknak”?

Augusztus elején maga *Abdullah* király beszédben ítélte el e csoportosulásokat, s jogtalannak nevezte ezek iszlámként való megjelölését. Sürgette, hogy muszlim tudósok és vezetők küzdjenek ezek ellen. Mi hát az igazság? Kettős morálról lenne szó? Kifele elítélik a vallási és politikai vezetők a szélsőséges félkatonai csoportosulásokat, befele pedig megengedő taktikát alkalmaznak? Szavakkal tiltják, a fekete olajból származó arannyal, dollárral meg titkos és labirintusos utakon mégis támogatnák ezeket? Nyilvánvaló, előbb-utóbb kiderül az igazság. A kérdés mégis súlyos: addig azonban mennyi keresztény, kurd és muszlim vérnek kell ártatlanul kifolynia? S érettük ki lesz felelős a Mindenható vagy Allah, a hatalmas és irgalmas előtt? Régen kiderült már az igazság arról, hogy Isten nevében a keresztény világban megáldották a szembenállók fegyvereit. Ennek az álságos, áldatlan állapotnak a keresztény világban remélhetőleg vége. És a muszlim világban ez mikor kezdődik, kezdődhet el?

BL

A fundamentalisták terror alatt tartják mindazokat, akik nem velük együtt gondolkodnak

Hírek – Események

• **A Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével** tüntették ki **Molnár Irma** zsoboki lel-

készasszonyt szeptember 6-án, az általa alapított Bethesda Gyermekotthon és Szórványiskola-központ fennállásának 20. évfordulóján tartott ünnepségen. A kitüntetést Barabás János, Magyarország kolozsvári vezető konzulja adta át Simon Edina konzul kíséretében. Az elismerésben a lelkészasszony a kalotaszegi magyar közösség megmaradása, az oktatás és a

Vincze Minya István esperes és Molnár Irma lelképásztor

gyerekgondozás, valamint a hitélet erősítése terén tett fáradozásáért részesült.

Az ünnepségen Vincze Minya István kalotaszegi esperes így méltatta Molnár Irmát: „Ismerek olyan szolgatársakat, akiknek az életén, szolgálatán érződik és látszik az, hogy mindig a helyükön vannak, tudják, mit akarnak, mi célra teremtette őket Isten e világra.”

Az ilyen lelkészek közé sorolta Molnár Irmát is az esperes, aki szerint nem a hősi halálhoz kell bátorítás, hanem az áldozatkész élethez.

• **Emlékezés és megbékélés.** Szovátán október 14–15-én kerül sor az egyházkerületi lelkészértekezletre. Dr. Fazekas Sándor Emlékezés és megbékélés című előadása után fórum-beszélgetésekre kerül sor, melyeken egyházi életünk aktuális kérdései kerülnek terítékre. Ezt követően a lelképásztorok közleműltban megjelent könyveiből nyílik kiállítás.

• **Kálvin és Erdővidék.** A Kálvin-emlékek bezárásaként és az Erdővidéki Egyházmege fennállásának 360. évfordulójára emlékezve ünnepi eseménysorozatot szerveztek. A programban presbitertalálkozó, nőszövetségi konferencia is szerepelt, a központi ünnepségre Baróton került sor. Az ünnepi istentiszteleten ígét hirdetett Kántor Csaba püspökhelyettes, melyet dr. Buzogány Dezső teológiai professzor előadása követett Kálvin Jánosról. A rendezvényen kiállították azt a gyűjteményt, amely Kálvin János genfi reformátornak állít emléket, és egyben azt is megmutatja, hogy Kálvin milyen hatással volt a különböző országokra.

Asszonytól született

Európai Keresztyén Nők Ökumenikus Fóruma

Kristálytisza kék tenger, langyos szél és végtelen békesség – talán ez az, ami röviden jellemzi a görögországi Tinos szigetét, ahol 27 ország mintegy száz képviselője vett részt az Európai Keresztyén Nők Ökumenikus Fórumának négyévenként megrendezésre kerülő közgyűlésén. Európa szinte valamennyi országa és keresztyén felekezete képviseltette magát. Római katolikusok és ortodoxok, protestánsok és metodisták, baptisták és görög katolikusok Krisztusban testvérekként tudunk együtt imádkozni és olyan megoldásokat keresni, amelyek különbözőségeink és másságunk ellenére összekötnek bennünket, keresztyén nőket.

Első nap az áhítatot követően idei közgyűlésünk mottóját, a Gal 4,4 rövid részletét („... asszonytól született...”) jártuk körül. Marina Kyroudi (ortodox), valamint Myrto Theocharous (protestáns) Máriáról szóló előadásai zökkenetek ki megszokott komfortzónánkból. Második nap az elmúlt négy esztendő tevékenységeinek beszámolóját hallgattuk meg, majd a Fórum jövőjét körvonalazták a munkatársak. Ezt követően csoportmunka vette kezdetét. Számos alkalommal a szomszédos országok képviselői ültek le a kerek asztal köré, hogy egy-egy térséget érintő problémára közösen keressenek megoldást. Ugyanakkor távoli országok képviselőivel próbáltuk a Fórum jövőjével kapcsolatos elképzeléseinket megfogalmazni. Délutánonként különböző témájú műhelymunkán vettünk részt, vagy éppenséggel egy-egy falucska nevezetességeit tekintettük meg.

A hét az új elnökség megválasztásával zárult. Nagy örömről Soós Timea Zsuzsanna tagja lett az új, hétagú vezető bizottságnak. Zsuzsa a munkát édesanyja mellett már kislányként elkezdte, amikor a falubeli ifjúsági színjátszó kör tagjaként gyűjtést szervezett a Fórum számára. Majd teológiai hallgatóként édesanyjával, Soós Noémi Katalin cserefalvi lelképásztornővel idén negyedszer szervezték

meg a Fórum erdélyi ágának égisze alatt a Cserefalvi Lánytábort. Egyénnyi külföldi tanulmányút tapasztalatával pillanatok alatt belopta magát a résztvevők szívébe, és kétség sem férhetett hozzá, hogy bizottsági tag lesz.

S hogy kicsoda Soós Noémi? Harmincöt esztendeje szolgál a cserefalvi egyházközösség lelképásztoraként. Emellett 23 esztendeje a Romániai Keresztyén Nők Ökumenikus Fóruma elnöki tisztét is ellátja. A mozgalomnak hat éve vagyok tagja, amikor először vettem részt a „cserefalvi papnétában”. Ezek az alkalmak sokunk számára a hétköznapi adrenalinbombájának szerepét játsszák. Olyan előadókat ismerhettünk meg ott, mint Szarka Miklós, Komlósi Piroska, P. Tóthné Szakács Zita, Bak-Miklósi Kinga, Kovács Réka Rozália, Szentpály-Juhász Imre és még sokan mások. E táborok felüdítettek, elcsendesítettek, istenhívőbbé tettek. Mások szemén keresztül Isten nézett ránk sokszor sírva, de hiszem, hogy sokszor mosolyogva is. A cserefalvi tábor a Fórum és Isten országának építésében talán egy kis kövecske, de úgy gondolom, fontos számunkra, akik csak hasznélvezői vagyunk. Hiszen mindent készen kapunk ilyenkor: a kellemes helyszínt, a jó előadásokat, az áhítatokat, egymás társaságát. Zsuzsának gratulálunk a tagsághoz, Noéminek pedig megköszönjük az

eddig munkáját, és Isten áldását kívánjuk a folytatásra. (Az eseményről bővebben a www.efecw.net honlapon lehet olvasni.)

Kali Tünde Zsófia

ISSN–1223–8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református

Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Olvasszerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Tördelés: Czirmay Ágnes

